

Sygnatura akt II C 99/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR Anna Dhahir-Swaidan

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Okołodowicz

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa W. P.

przeciwko B. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 121,40 zł (sto dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 53,50 zł (pięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 99/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko B. J., powódka W. P., wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 243 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, strony są współwłaścicielkami nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). W dniu 28 lutego 2013 roku strony zawarły umowę z Zakładem (...) w Ł. o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Zgodnie z tą umową powódka jest rozliczana na podstawie stanu wodomierza głównego (punkt rozliczeniowy nr 1), a pozwana stosownie do zryczałtowanej wielkości zużycia wody (punkt rozliczeniowy nr 2). Od połowy 2013 roku pozwana nie opłaca rachunków. Powódka uiściła należność wynikającą z doręczonego jej wezwania do zapłaty, która odpowiadała kwotom naliczonym dla punktu rozliczeniowego nr 2 w poszczególnych fakturach z dnia 17 kwietnia 2014r, z dnia 16 lipca 2014r, z dnia 15 października 2014r oraz kwotę wskazaną w fakturze z dnia 27 stycznia 2015r (tylko dla punktu rozliczeniowego nr 1), co dało w sumie 242,80zł. Pozwana została wezwana do zapłaty, jednak nie uregulowała należności powódce.

(pozew k. 2-4)

W dniu 23 grudnia 2015 roku w sprawie niniejszej pod sygn. akt II Nc 1818/15 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 23)

W dniu 26 stycznia 2016 roku pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. Wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powódki kosztami postępowania. Wyjaśniła, że umowa, jaka strony zawarły z Zakładem (...) w dniu 28 lutego 2013 roku zawiera informacje o sposobie pobierania opłat, tj. punkt rozliczeniowy nr 1 – na podstawie wodomierza głównego, punkt rozliczeniowy nr 2 – na podstawie zryczałtowanej wielkości zużycia wody z ujęcia własnego, który to ryczałt został rozpisany na dwie osoby zgodnie z liczbą osób podpisujących umowę główną. Pozwana wyjaśniła, że powódka i pozwana korzystały i korzystają z ujęcia własnego wody pitnej w postaci studni głębinowej, która w oparciu o własną infrastrukturę wodociągową jest doprowadzana do mieszkań obu stron. Powódka posiada nadto dostęp do wody z ujęcia miejskiego. Pozwana korzysta wyłącznie z wody z ujęcia własnego. Pozwana uiściła na rzecz (...) za okres od stycznia 2013r do grudnia 2015 r kwotę 403,86 zł, z naliczonej dla ujęcia własnego za ten okres łącznej kwoty 794,19zł, a zatem więcej o 6,76zł.

(sprzeciw k. 27-28)

W piśmie z dnia 25 lutego 2016 roku swój udział w sprawie zgłosił pełnomocnik powódki w osobie adwokata.

(pismo k. 71, pełnomocnictwo k. 72)

W piśmie z dnia 10 maja 2016 roku powódka wyjaśniła, że korzysta wyłącznie z ujęcia miejskiego i zmuszona jest regulować należności pozwanej w celu uniknięcia wyłączenia dopływu wody. Pozwana zamieszkuje i prowadzi wspólne gospodarstwo domowe ze swoim mężem.

(pismo k. 82-82v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. P. i B. J. są współwłaścicielkami nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) w udziałach po 1/2 części.

(bezsporne, zeznania powódki k. 117, zeznania świadka Ł. J. k. 97)

W dniu 28 lutego 2013 roku W. P. i B. J. (odbiorca usług) zawarły z Zakładem (...) w Ł. /dalej (...)/ umowę nr (...) o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków w nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. W umowie strony postanowiły, że dostawca usług świadczy usługi za pośrednictwem przyłącza wodociągowego stanowiącego własność gminy oraz przyłącza kanalizacyjnego stanowiącego własność odbiorcy usług i zleconego do odpłatnej eksploatacji dostawcy usług. Umowę zawarto na czas nieokreślony od 11 stycznia 2013 roku. Odbiorca usług zobowiązał się do ponoszenia opłat za usługi świadczone przez dostawcę usług na podstawie faktur. W załączniku nr 2 do umowy dotyczącym ustalenia sposobu spożytkowania wody z sieci miejskiej i ujęcia własnego wg taryf opłat, W. P. i B. J. wskazały, że na posesji przy ul. (...) w Ł. znajdują się dwa budynki. W zakresie liczby osób zamieszkałych na terenie posesji podały: 1 (wodomierz główny) + 2 os. x 3 m³/m-c (ujęcie własne).

(kserokopie: umowy k. 29-30v, załącznika nr 2 k. 33)

(...) wystawiał faktury za usługi wodno-kanalizacyjne kierując je do powódki. W każdej z faktur wyszczególnione były należności za punkt rozliczeniowy nr 1 i za punkt rozliczeniowy nr 2.

(kserokopie faktur k. 6-6v, 8-10v, 13-15, 36-37, 39-40, 42-43, 45-46, 48-49, 51-52, 54-55, 57-58, 60-61, 63-64, 66-67.)

W piśmie z dnia 31 grudnia 2013 roku skierowanym do (...) W. P. oświadczyła, że od 15 listopada 2013 roku korzysta z wody do użytku domowego tylko z sieci wodociągowej, natomiast B. J. korzysta z wody tylko z ujęcia własnego.

(kserokopia pisma k. 76)

Od dnia podpisania umowy z (...), powódka z otrzymywanych faktur regulowała w całości należność określoną za punkt rozliczeniowy nr 1.

(zeznania powódki k. 110, k. 116, zeznania świadka Ł. J. k. 96)

Powódka i pozwana nie czyniły między sobą ustaleń odnośnie tego w jakiej części każda z nich ponosi koszty związane z realizacją umowy zawartej z (...). Nie zawierały między sobą żadnych umów w tym zakresie. Ustaliły tylko, że każda z nich będzie ponosiła opłaty za to z czego korzysta.

(zeznania pozwanej k. 117)

Pozwana rozumiała zapis w załączniku nr 2 do umowy z (...) w ten sposób, że dwie osoby tj. ona i powódka jako zamieszkałe na terenie posesji korzystają z ujęcia własnego.

(zeznania świadka Ł. J. k. 96, zeznania pozwanej k. 117)

Na skutek wezwania do zapłaty skierowanego do powódki przez (...) zapłaciła ona na rzecz dostawcy usług kwotę 242,80zł w dniu 24 marca 2015 roku tytułem nieuregulowanych należności za usługi wodno – kanalizacyjne, objętych fakturami wystawionymi w dniach: 17 kwietnia 2014 roku, 16 lipca 2014 roku, 15 października 2014 roku oraz części należności z faktury wystawionej w dniu 27 stycznia 2015 roku.

(kserokopia potwierdzenia przelewu k. 5v, kserokopie: faktury k. 6-6v, 8-10v, zawiadomienie k. 7)

Pismem z dnia 29 września 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 242,80zł tytułem uiszczonego ryczałtu za 2014r.

(kserokopia pisma k. 5)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej przywołanych dokumentów oraz zeznań stron i świadka. Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki w tej części gdy zeznała, że ona i pozwana ustaliły między sobą, że pozwana będzie płaciła za punkt rozliczeniowy nr 2, a powódka za punkt rozliczeniowy nr 1. Pozwana zaprzeczyła, aby takie ustalenia były dokonane. Zeznania powódki w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w żadnych innych dowodach. Jak wynika z zeznań i stanowiska pozwanej, ona inaczej niż powódka rozumiała zapis w załączniku nr 2 do umowy. Jak wynika z zeznań obu stron, ich zamiarem było regulowanie opłat w zależności od tego która z nich z jakiego ujęcia korzystała. Strony jednak – po podpisaniu umowy z (...) nie zawarły między sobą umowy, która z nich będzie korzystała z którego ujęcia. Nie było sporne, że z ujęcia miejskiego korzystała wyłącznie powódka i tylko ona regulowała należność za punkt rozliczeniowy nr 1. Jeśli chodzi o punkt rozliczeniowy nr 2, to według pozwanej także powódka korzystała z ujęcia własnego i wobec tego winna ponosić w 1/2 także należność wykazywaną za punkt rozliczeniowy nr 2. Powódka twierdziła, że z ujęcia tego nie korzystała i inaczej niż pozwana interpretowała zapis w załączniku nr 2 do umowy z (...).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Strony są współwłaścicielkami nieruchomości przy ul. (...) w Ł. w udziałach po 1/2 części. Ustalono, że w dniu 28 lutego 2013 roku powódka i pozwana zawarły z (...) umowę o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków.

Według art. 207 k.c., pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Przepis artykułu 207 kc nie wpływa na zobowiązania zawarte pomiędzy współwłaścicielami a osobami trzecimi dotyczącymi rzeczy wspólnej. Zgodnie z art. 370 kc, jeżeli kilka osób

zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej. Dług współwłaścicieli wobec osób trzecich nie dzieli się według wielkości udziałów; ustalenie proporcji, w jakich pokryte mają być wydatki, następuje jedynie w stosunku wewnętrznym, tzn. będzie miało znaczenie dla ewentualnych roszczeń regresowych, gdy jeden ze współwłaścicieli spełni świadczenie w zakresie wykraczającym ponad jego udział. /komentarz do art. 207 KC red. Osajda 2017, wyd. 16/P. K., opubl. L./

Odnosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strony w niniejszej sprawie były odpowiedzialne solidarnie wobec (...) za zapłatę należności wynikających z faktur – zarówno w zakresie punktu rozliczeniowego nr 1 jak i punktu rozliczeniowego nr 2. Załącznik nr 2 do umowy z (...) nie regulował obowiązków pozwanej i powódki między nimi, a jedynie wskazywał w jaki sposób naliczane będą należności od odbiorcy usług na rzecz dostawcy usług.

Stosownie do art. 376 § 1 kc jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga przede wszystkim o tym, czy roszczenia regresowe między dłużnikami wystąpią, a jeśli tak, to w jakim kształcie. Źródłem wspomnianego stosunku wewnętrznego mogą być postanowienia ustawy (np. art. 441 czy art. 789 § 3 kc) lub umowa między dłużnikami solidarnymi. Kiedy reguły rozliczeń nie zostały w taki sposób oznaczone, przyjmuje się, iż dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu od współdłużników w częściach równych. Oznacza to, iż wyłączenie roszczeń regresowych może wynikać jedynie z treści stosunku wewnętrznego, bowiem bez takiego wyłączenia rozliczenia między dłużnikami będą mieć swą podstawę.

Powódka w niniejszej sprawie nie udowodniła, aby istniała między nią a pozwaną umowa, z której wynikałby obowiązek pozwanej do regulowania należności za wyszczególniony w fakturze punkt rozliczeniowy nr 2 w całości. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że obie strony od początku uzależniały obowiązek zapłaty od tego, która ze współwłaścicielek korzysta z którego ujęcia wody, przy czym nie były zgodne co do tego, która z nich i w jakim okresie korzystała z ujęcia własnego. Brak stosownej umowy stron w tym względzie i różny sposób interpretacji zapisu w załączniku nr 2 do umowy zrodziło konflikt związany z uiszczaniem należności wobec (...).

Nawet jednak gdyby przyjąć, że istniała umowa stron określająca, że każda ze współwłaścicielek ponosi opłaty za korzystanie z określonego ujęcia wody, to powódka nie udowodniła od kiedy nie korzystała z ujęcia własnego. Sama powódka nie była konsekwentna w swoich twierdzeniach w tym względzie. W piśmie do (...) wskazywała, że od 15 listopada 2013 roku korzysta z wody do użytku domowego tylko z sieci wodociągowej, a w zeznaniach podnosiła, że z ujęcia własnego nie korzysta od momentu podpisania umowy z (...). Nadto powódka nie wykazała od kiedy ewentualnie zaprzestała korzystać z ujęcia własnego. Materiał dowodowy nie potwierdził przyjętej przez powódkę tezy, że od momentu podpisania umowy z (...) korzystała wyłącznie z ujęcia miejskiego, przesądzając tym samym o jej niewiarygodności. Wykazywana przez powódkę aktywność i inicjatywa dowodowa okazały się na tej płaszczyźnie nie wystarczające, ponieważ w gruncie rzeczy poprzestała ona jedynie na własnych twierdzeniach.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie w jakiej wysokości strony obciążała należność za okres objęty pozwem, na poczet jakich należności (...) zaliczał dokonywane przez strony wpłaty, oraz ile wynosiły łącznie należności uiszczone za ten okres przez powódkę i pozwaną. Mając bowiem na względzie powyższe rozważania, wszystkie należności wynikające z umowy z (...) (wobec braku umowy stron niniejszej sprawy) powinny je obciążać po 1/2 części. (...) nie różnicował bowiem dokonywanych przez strony wpłat w odniesieniu do punktów rozliczeniowych. Wyszczególnienie na odwrocie faktury należności za każdy punkt rozliczeniowy miało charakter informacyjny, a nie konkretyzujący obowiązek każdej ze stron do zapłaty za określone ujęcie wody.

Nie było jednak sporu co do tego, że powódka zapłaciła kwotę 242,80 zł stanowiącą nieuregulowaną należność za 2014 roku i w części należność za 2105r wobec (...), zatem stosownie do art. 376 § 1 kc, pozwana winna z tej kwoty zwrócić 1/2 tj. 121,40zł powódce.

Dalej idące żądanie podlegało oddaleniu.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W świetle art. 455 k.c. roszczenie pieniężne, w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia, staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty.

Powódka wezwała pozwaną do zapłaty przed wniesieniem pozwu (bezsporne). Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa było zatem uzasadnione.

Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powódka domagała się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwaną (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że powódce od zasądzonej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 roku należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powódki kwota stanowi ok. 50 % dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrała ona sprawę i w takim procencie powinna ponieść koszty procesu. Łącznie koszty wyniosły 107 złotych, które wydatkowała powódka tj. 30 zł opłaty od pozwu, 60 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłat skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Pozwana powinna ponieść 50 % wszystkich kosztów, tj. 53,50zł i taką kwotę Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki.

Opłata za czynności pełnomocnika strony powodowej w osobie adwokata została ustalona w oparciu o § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...), Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.)

.